

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/416/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714207021
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2714207021.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: E. H., nar. XX. G. XXXX, bytom A. XXX, t. č. E., D. XXX/XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Pekar, Skalica, Potočná 191/39, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 21. apríla 2015 č. k. 7C/802/2014-53 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vyhovel žalobe o určení neplatnosti zmluvných podmienok uvedených v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500016973 a to uvedených v bode 6 tejto zmluvy v znení: „Ročná úroková sadzba úveru (v %) : 70,01“, „Ročná úroková sadzba revolvingu (v %) : 80,98“, „RPMN za úver (v %) : 66,56“, „predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %) : 70,01“, v bode 8.1 zmluvy „zmluvná podmienka obsahujúca poplatok 367,49 eur za odklad maximálne troch splátok úveru“, „obsahujúca poplatok 167,04 eur za odklad maximálne troch splátok revolvingu“, v bode 8.4 veta prvá zmluvy „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby“, v bode 8.4 veta tretia zmluvy „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi“, v bode 8.4 veta druhá zmluvy „Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a/ tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy“, v bode 8.4 veta štvrtá zmluvy „Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1 Zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. b/ tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu uskutočnenia revolvingu i podľa článku 4.3 Zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy“. Žalovanej súčasne uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia 342,79 eur a súdny poplatok za žalobu 99,50 eur na účet Slovenskej pošty, a.s, Banská Bystrica, Partizánska 9. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 3, 4 písm. a/, h/, k/, ods. 5, § 54 ods. 1, 2, § 489 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. i/, j/, § 9 ods. 2 písm. j/, k/, § 11 ods. 1 písm. a/, b/ ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ako aj čl. 3 b. 1 Smernice č. 13/1993 Rady EHS, čl. 3 ods. 1 Rady 39/13/EHS o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vecne zdôvodnil, že žalobca ako spotrebiteľ má na určení neplatnosti naliehavý právny záujem, keďže sa môže domáhať ochrany svojho práva proti porušeniu práv a

povinností ustanovených zákonom, s cieľom ochrany proti porušiteľovi na súde. Zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania dňa 24. októbra 2012 kvalifikoval ako formulárovú spotrebiteľskú zmluvu, ktorej text bol vopred pripravený a dlžník ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, vrátane obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy, pričom žalobca spíňal definičné znaky spotrebiteľa a žalovaná definičné znaky dodávateľa, konajúceho v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Súčasne súd prvého stupňa kvalifikoval predmetnú zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, špeciálna právna úprava, ktorou je v danom prípade ZoSÚ, ako i ustanovenie § 52 a nasl. O. z., má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Ob. z. (zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších zmien a doplnení). Medze aplikácie zásady zmluvnej voľnosti (§ 2 ods. 3 O. z.) vyhodnocoval súd prvého stupňa vo svetle ústavného princípu proporcionality, dbajúc na zákaz zneužitia práv. Vzhľadom na obmedzenie zmluvnej voľnosti spotrebiteľa (ktorý nemôže ovplyvňovať obsah zmluvných dojednaní), zvažoval proporcionality každého jednotlivého zmluvného ustanovenia a vyvodil z neho primerané následky. Legitímne očakávania žalovanej ako veriteľa nemôžu byť prekážkou pri deklarovaní zmluvného dojednania ako neplatného. Zákonné ustanovenia súd prvého stupňa vykladal aj vo svetle nepriameho účinku smerníc (93/13/ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a o spotrebiteľských úveroch 87/102 ES, 90/88/ES, 98/7/ES). Obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej účastníkmi konania bol záväzok žalovanej poskytnúť žalobcovi úver 1.500 eur (reálne mu však bola poskytnutá nižšia suma) a žalobca sa zaviazal splatiť úver mesačnými splátkami vo výške 77,05 eur v počte splátok 48, k 14. dňu v mesiaci. Pojem značnej nerovnováhy (založenej zmluvnou podmienkou) posudzoval súd prvého stupňa vo význame, či a v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené vo vnútroštátnom práve. Všeobecné kritériá posudzovania neprijateľnosti klauzuly zákonodarca vymedzil vo forme generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 O. z.), ale i demonštratívnym výpočtom tzv. čierneho zoznamu klauzúl v ustanovení § 53 ods. 4 O. z.. Súd prvého stupňa konkrétne posudzoval výšku ročnej úrokovej sadzby uvádzanej v zmluve s ročnými úrokovými sadzbami uvedenými na stránke Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) a zistil, že podľa NBS bola priemerná ročná úroková sadzba spotrebiteľského úveru 14,54% a ročné úrokové sadzby úverov v roku 2012 od 14,54% do 16,11%. Posudzoval taktiež výšku RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) uvádzanej v zmluve s výškou RPMN určenou NBS a zistil, že v októbri 2012 bola podľa NBS vo výške 15,94%. Rozdiel vo výške úrokovej sadzby pri úvere tak činil 55,47% a pri revolvingu 66,44% - 64,87% (v dôsledku čoho by žalobca mal zaplatiť viac než by platil, ak by veriteľ vychádzal s úrokových sadzieb NBS záväzných pre banky). Takéto výšky ročných úrokových sadzieb v zmluve a výšky RPMN v zmluve považoval súd prvého stupňa za neprimerane vysoké, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, označujúce ich za rozporné s dobrými mravmi, neprijateľné a teda i neplatné. Vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvných podmienok obsiahnutých v bode 8.1 a v bode 8.4 zmluvy súd prvého stupňa konštatoval, že tzv. „Dohoda o poskytnutí služby“ nie je v osobitnej grafickej forme a je len na predtlačenom formulári, bez možnosti zasiahnuť zo strany spotrebiteľa, obsahujúca záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi službu možnosti odkladu splatnosti splátok úveru (revolvingu) na žiadosť dlžníka a jeho záväzok zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby možnosti odkladu splatnosti splátok. Splatnosť odplaty (poplatku) za poskytnutie služby bola stanovená v deň uzavretia dohody a pri revolvingu dňom jeho poskytnutia (v obsahu dohody sa len dopisovala výška poplatku). Keďže žalobca nemohol ovplyvniť takto koncipovaný obsah dohody, ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda i neplatnú. Ustanovenie o určení splatnosti odplaty označil za rozporné s dobrými mravmi z dôvodu, že takouto dohodou sa dlžník vopred vzdal svojho práva vo finančnom zobrazení (výšky poplatkov), hoci ani len nepožiadaval o odklad splatnosti. Výška poplatku je zjavne neprimeraná a pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 O. z.), ako aj pre neprijateľnosť (§ 53 ods. 4 písm. k/ O. z.) absolútne neplatná. Platbu poplatku hodnotil súd prvého stupňa ako vzdanie sa finančných prostriedkov bez toho, aby bolo dané vzájomné protiplnenie (napr. ak by veriteľ už pri čerpaní úveru alebo revolvingu udelil súhlas s odkladom splátok). Zaplatiť poplatok za poskytnutie služby vo forme možnosti je neprimerané, pretože dlžník ani len netušil, či vôbec v budúcnosti bude o odklad nejakej splátky žiadať. Uvedené konanie žalovanej ako veriteľa súd označil za nekalú obchodnú praktiku a zmluvné podmienky v predmetnej časti za neplatné. Odplata, ktorá má byť cenou plnenia, sa viaže na určité plnenie, avšak v čase uzatvorenia dohody ešte k žiadnemu reálnemu plneniu (poskytnutiu služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti) neprišlo. Súčasťou predtlačenej formulárovej dohody bez možnosti zásahu spotrebiteľa bola aj dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok v bode 8.4 veta druhá a štvrtá zmluvy a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru či revolvingu oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty ku dňu poskytnutia úveru, resp. uskutočnenia revolvingu. V čase uzatvárania zmluvy (ako i dohody) žiadne pohľadávky neexistovali a preto dohoda o započítaní pohľadávok obchádza zákon,

lebo veriteľ dosiahol, že nevyplatil dlžníkovi celú výšku schváleného úveru, ale sumu poníženú o odmenu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti povoliť splátky úveru a revolvingu. Aj v tomto prípade ide o rozpor s dobrými mravmi, teda o neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto neplatnú. Uzatvorením predmetných zmluvných podmienok žalobca ako spotrebiteľ si zhoršil svoje zmluvné postavenie, čo spôsobilo neprijateľnosť týchto podmienok a preto ich súd prvého stupňa aj s odkazom na rozpor s dobrými mravmi vyhodnotil ako neplatné. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 a § 151 ods. 8 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia 342,79 eur (odmena za 4 úkony právnej služby, režijný paušál v súvislosti s týmito úkonmi právnej služby, náhradou DPH vo výške 20%). Uloženie poplatkovej povinnosti súd prvého stupňa odôvodnil ustanovením § 4 ods. 2 písm. za/ a § 2 ods. 2 č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších zmien a doplnení (žalobca ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov a pretože žalobe bolo vyhovie v celom rozsahu, povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 99,50 eur podľa položky č. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch vznikla žalovanej).

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie obsahovo odôvodnila tým, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie relevantných otázok. Postup súdu prvého stupňa, ktorý rozhodoval na základe porovnávania výšky úrokovej sadzby s priemernými úrokovými sadzbami bánk, nemá oporu v žiadnom zákone. Bez akéhokoľvek odôvodnenia nepostupoval podľa príslušnej právnej normy, ktorou je ustanovenie § 53 ods. 6 O. z., stanovujúce kritériá na posudzovanie odplaty a jej primeranosti, ako ani neoznačil právnu normu legalizujúcu jeho postup. Napadnuté rozhodnutie je v uvedenej časti nepreskúmateľné pretože nie je zrejmé, ako úroková miera môže byť považovaná za neprijateľnú podmienku, keďže cena plnenia, ako i predmet plnenia a dojednanie o nich nie sú neprijateľnou podmienkou podľa právnej úpravy (§ 53 ods. 1 O. z.) a platilo ustanovenie § 53 ods. 6 O. z.. Z odôvodnenia tiež nevyplýva dôvod, pre ktorý súd používa práve priemerné úrokové sadzby. Aj banky majú úrokové miery dosahujúce až 30% ročne. Nemajú úroky na úrovni priemerných sadzieb, ale odstupňované v závislosti od rizikovosti nesplácania u jednotlivých klientov. Súd prvého stupňa podľa názoru žalovanej rozhodol v rozpore s ustanovením § 497 a § 502 Ob. z. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Samotné dojednanie o výške úrokov nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Pri zákonných a dôvodných pochybnostiach o výške úrokov mal súd prvého stupňa určiť, aká výška je primeraná. Podľa § 502 ods. 1 Ob. z. dlžník je povinný platiť úroky v dojednanej výške, inak najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Zákomom (ktorý nie je špecifikovaný) je potom možné rozumieť každé ustanovenie v zákone (aj súdom aplikované ustanovenie o dobrým mravoch). Žalovaná namietala i absenciu skutkových a právnych dôvodov, v zmysle ktorých súd prvého stupňa dospel k záveru, že dohoda o poskytnutí služby nemá charakter individuálne dohodnutého ustanovenia, spôsobuje nerovnováhu v postavení strán a táto nerovnováha má charakter značnej nerovnováhy v neprospech spotrebiteľa. Chýbajú preukázané skutočnosti vo vzťahu k označeným ustanoveniam dohody o poskytnutí služby, právne posúdenie a spôsob vyporiadať sa s vyjadrením žalovanej. Relevantnosť argumentu znamená jeho vecnú súvislosť s meritom v prejednávanej veci. To, že sa súd s niečím nestotožňuje, nepostačuje na zdôvodnenie. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 1956/2007 (v ktorom prípade šlo o tvrdenie, že spotrebiteľ uhradí cenu darčekového poukazu, ale ktorý keď nevyužije, tak nemá nárok na vrátenie ceny daného poukazu, teda v oboch prípadoch ide o kúpu služby, o zaplatenie pri jej zakúpení a pred využitím). Ak môže spotrebiteľ elementárnym spôsobom zabrániť tomu, aby došlo k porušeniu rovnováhy práv účastníkov spotrebiteľskej zmluvy, nemožno mať dojednané podmienky za také, ktoré by ho neprimerane diskriminovali, len samotná skutočnosť, že dohoda o poskytnutí služby je na tej istej listine ako samotná zmluva o revolvingovom úvere, neznamená automaticky, že nejde o zmluvu individuálne dohodnutú. Ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne (§ 52a ods. 1 O. z.). Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva ako súd zistil a či vôbec posudzoval povahu ním označenej podmienky ako individuálne alebo nie, hoci ide o zákonný predpoklad pre aplikáciu § 53 O. z.. Pojem individuálny v spotrebiteľskom práve znamená nielen reálnu možnosť spotrebiteľa určitú podmienku formulačne ovplyvniť, ale predovšetkým možnosť spotrebiteľa dosiahnuť, že takáto podmienka sa nestane súčasťou

jeho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby to zmenilo jeho postavenie oproti tomu stavu, ak by podmienku prijal. Podľa právneho názoru prezentovaného v odbornej literatúre (Štandardné zmluvy) za individuálne dojednané by mali byť považované aj tie klauzuly, ktoré mohli byť dojednané, ale spotrebiteľ nevyužil svoj vplyv na zmenu ich obsahu (teda tie, ktoré sa mohli stať súčasťou vzájomných vzťahov, ale ani nemuseli). Napr. ustanovenie § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. ukladá povinnosť navrhnuť spotrebiteľovi rozhodcovskú doložku určitého obsahu a garantuje mu právo s takouto doložkou nesúhlasíť. Je potom namieste zovšeobecnenie, podľa ktorého individuálne je každé také ustanovenie, ktoré nielen naformuloval spotrebiteľ, ale predovšetkým také, ktoré síce vopred pripravil dodávateľ, ale spotrebiteľ mal možnosť ho neprijíť, odmietnuť či anulovať bez toho, aby to malo za následok zhoršenie jeho postavenia v zmysle zániku zmluvy, jej neuzavretia a pod.. Dohoda o poskytnutí služby je samostatným úkonom a jej vznik nie je podmienkou vzniku zmluvy o úvere a teda má právnu povahu individuálneho dojednania (podľa bodu 8 ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby veriteľ vyhlásil, že uzavretie dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, pričom dlžník vyhlásil, že dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadril súhlas s jej ustanoveniami). Bola preto daná oddelenosť dohody o poskytnutí služby od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpisovaná, podpísaním tlačiva žiadosti/zmluvy dlžník nepristupuje a neuzatvára automaticky dohodu o poskytnutí služby. Samostatnosť dohody zdôrazňuje aj jej grafické odlišenie od ostatného obsahu zmluvy. Ani jednu z uvedených skutočností súd prvého stupňa neposudzoval bez uvedenia dôvodov svojho postupu. Priemerný spotrebiteľ je osobou, ktorá v rozumnej miere je dobre informovaná, vnímavá a obozretná, na základe uvedených okolností aj vedomá, že dohodu neuzatvára ani automaticky so zmluvou o úvere a že jej uzavretie vyžaduje samostatný súhlas a tiež pozná význam takejto dohody. Uzavretie dohody bolo slobodné a dobrovoľné, žalobca vedel o jej význame, právach a povinnostiach z nej vyplývajúcich. V prípade poplatku za poskytnutie služby možnosti odkladu splátok nejde o žiadnu sankciu za porušenie zmluvy a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa vyhodnocujúce poplatok za neprijateľný podľa § 53 ods. 4 písm. k/ O. z., je zmätočné. Žiadny dôvod neprijateľnosti poplatku ani označených ustanovení neuvádza, pretože neplatnosť hodnotí pre rozpor s dobrými mravmi a pre neprijateľnosť, ktorý prípad ale daný objektívne nie je. Súd prvého stupňa celý poplatok a dohodu o poskytnutí služby hodnotí z hľadiska posudzovania ekonomickej stránky vzťahu. Neprijateľnosť pritom nespočíva v posudzovaní tejto ekonomickej stránky, pričom z ustanovenia § 53 ods. 1 veta druhá O. z. vyplýva, že dojednanie o cene plnenia a predmete plnenia nie je neprijateľnou podmienkou. Súd prvého stupňa nevysvetlil na základe akých kritérií označil ustanovenie za individuálne nedohodnuté a nevysvetlil, prečo na základe posúdenia ceny došiel k záveru o neprijateľnosti. Je tiež nepreskúmateľné, prečo súd z celej dohody o poskytnutí služby hodnotí práve len jedno ustanovenie a nevzal do úvahy ďalšie.

Žalobca navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť. Údaje o priemerných úrokových sadzbách bánk u obdobných úverov je možné považovať za objektívne kritérium pre porovnanie primeranosti odplaty za poskytnutý úver. Žalovaná nesprávne stotožňuje pojmy úroková sadzba, RPMN, cena plnenia a odplata. Pojmy RPMN a úroková sadzba majú svoju vlastnú definíciu v ZoSÚ, pričom ani jeden z pojmov nie je vymedzený ako cena plnenia. Z ustanovenia § 53 ods. 6 O. z. je zrejmé, že zákonodarca cielene nepoužil spojenie cena plnenia, ale rozhodol sa pre pojem odplata (ktoré pojmy nie sú totožné). Ak by aj banka poskytovala nejaký produkt s úrokovou mierou 30% ročne, nie je možné automaticky konštatovať, že takáto odplata je primeraná (žalovaná pravdivosť svojho tvrdenia žiadnym spôsobom ani nepreukázala). Zo zmluvy o revolvingovom úvere nevyplýva skutočnosť, že by sa predmetný úver mal riadiť ustanoveniami § 497 a § 502 Ob. z.. Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ stanovuje, v ktorých prípadoch sa spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V prípadoch vymedzených v uvedenom zákone ustanovení ZoSÚ, ktorý je lex specialis k Ob. z., je spotrebiteľský úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Neprijateľnosť dohody o poskytnutí služby súd prvého stupňa podrobne odôvodnil. Ustanovenie § 53 ods. 3 O. z. predstavuje vyvrátiteľnú domnienku o tom, že pokiaľ sa nepreukáže niečo iné, zmluvné dojednanie medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažuje za individuálne dojednané. Nie je teda rozhodné, či sa dohoda o poskytnutí služby nachádzala na rovnakej listine ako samotná zmluva o revolvingovom úvere. Je na dodávateľovi, aby súdu tvrdil a súčasne preukázal opak, t. j. že zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná, k čomu nedošlo. Ustanovenie § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách sa vzťahuje výslovne na dojednanie rozhodcovskej doložky s klientom banky a na spôsob dojednania tejto doložky výhradne vo veci podľa § 5 písm. i/ tohto zákona. Žalovaná predkladá účelovo naformulovanú interpretáciu pojmu „individuálne dojednaný“, ktorá je jednoznačne v rozpore so znením zákona a vychádza zo zákonného ustanovenia vzťahujúceho sa na iný špecifický právny vzťah (dohodnutie rozhodcovskej doložky s klientom banky).

Žalovaná odkazovala na znenie zmluvy o revolvingovom úvere v bode 8., ods. 8.6, t. j. na vyhlásenie dlžníka, ktoré je taktiež nutné považovať za neprijateľnú podmienku, ktorá je neplatná. Vyhlásenie bolo vopred pripravené, spotrebiteľ nemal možnosť vyjednať iné znenie zmluvy o revolvingovom úvere, nemal ani možnosť vyhlásenie zo zmluvy vylúčiť. Žalovaná uvedenú zmluvnú podmienku využila vo všetkých svojich zmluvách so spotrebiteľmi, pričom spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, keď je vopred určené, že obsahu tejto dohody spotrebiteľ porozumel a vyjadruje súhlas s jej ustanoveniami. Obchodný zástupca žalovanej žalobcovi len ukázal, na ktorých miestach je potrebné podpísať zmluvu o revolvingovom úvere, pričom nebol poučený o podpísaní aj ďalšej inej dohody (žalobca nemal žiadnu vedomosť, že takúto dohodu vrátane vyhlásenia v nej podpísal). Včlenením dohody o poskytnutí služby do textu zmluvy o revolvingovom úvere žalovaný obchádza zákon, ako aj dohodu zmluvných strán o výške úveru (prostredníctvom dohody o poskytnutí služby žalovaná zníži výšku poskytovaného úveru s ponechaním rovnakého počtu splátok v rovnakej výške). Dohoda o poskytnutí služby je označená ako bod 8 zmluvy o revolvingovom úvere a plynulo číslovaním nadväzuje na predchádzajúce jej ustanovenia (nie je možné hovoriť o grafickom odlíšení dohody o poskytnutí služby). Spotrebiteľ nemal možnosť rozlíšiť, že v prípade dohody o poskytnutí služby ide o ďalší právny úkon. Napriek tomu, že žalovaná ustanovenie využíva vo svojich zmluvách so spotrebiteľmi, k podaniu žiadosti o odklad splátok zo strany spotrebiteľa ani nedochádza. Poplatok za odklad splátok podstatne prevyšuje súčet troch splátok.

Odvolačný súd po zistení, že odvolanie podala včas účastníčka konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach odvolania žalovanej (§ 212 ods. 1 O. s. p.) v spojení so závislým výrokom rozsudku o trovách konania a uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa s podanou žalobou predložila súdu prvého stupňa listinu označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“. Podľa tvrdenia žalobcu v žalobe medzi účastníkmi konania bola dňa 24. októbra 2012 uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. 8500016973, obsahom ktorej bol len záväzok žalovanej poskytnúť mu úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa zaviazal žalobca splácať mesačnými splátkami vo výške 77,05 eur v počte 48. Tomu zodpovedajú údaje v rubrike 6 predmetnej zmluvy. Súčasne sa však v bode 6 Zmluvy nachádzajú údaje o „poskytnutej čiastke revolvingu 628,73“, spolu s ďalšími údajmi týkajúcimi sa uvedenej sumy vrátane ročnej úrokovej sadzby revolvingu 80,98%, predpokladanej RPMN 70,01%, ohľadom ktorých dokazovanie v konaní pred súdom prvého stupňa nebolo vykonané. Napriek tomu súd prvého stupňa určil neplatnosť aj týchto zmluvných podmienok (týkajúcich sa ročnej úrokovej sadzby 80,98% a predpokladanej RPMN 70,01%), hoci ani v žalobe sa tvrdenia ohľadom záväzku „poskytnutej čiastky revolvingu 628,73 eur“ neuvádzajú (len o poskytnutej čiastke úveru 1500 eur). Konštatovanie danosti naliehavého právneho záujmu, súdom prvého stupňa, bolo preto spôsobilé vzťahovať sa len na tú zmluvu, ktorá bola účastníkmi konania uzavretá (s vymedzením konkrétneho obsahu práv a povinností). Právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších zmien a doplnení), ako aj právo domáhať sa ochrany svojho práva proti porušovaniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa (a s tým spojenou súdnej ochrany) sa môže týkať len uzavretých zmlúv. Súd prvého stupňa sa však bez ďalšieho (pri absencii tvrdení žalobcu) zaoberal aj zmluvnými podmienkami týkajúcimi sa údajov o poskytnutí inej sumy revolvingu a jeho splácaní a preto nedôvodne určil neplatnosť takýchto zmluvných podmienok, bez preukázania samotného vzniku ďalšieho záväzku žalobcu (okrem záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.500 eur). Ustanovenie § 489 O. z. (uvádzané súdom prvého stupňa aj v napadnutom rozhodnutí) definuje vznik záväzkov, ktoré je potom potrebné pomenovať a v prípade viacerých záväzkov je dôvodné sa zaoberať platnosťou ich vzniku, ako aj vymedzením konkrétneho obsahu práv a povinností zmluvných strán .

Aplikácii ustanovenia § 52 a § 53 O. z. a dokazovaniu zameranému na posúdenie značnej nerovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda predchádza posúdenie predbežnej otázky či vôbec došlo k uzavretiu zmluvy, prípadne viacerých zmlúv, ako i vyhodnotenie platnosti zmluvy (z hľadiska dôvodov absolútnej neplatnosti právnych úkonov).

Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Zahŕňa tiež povinnosť súdu ex offa (z tzv. úradnej povinnosti) preskúmať a prihliadať na neprijateľné podmienky v zmluve. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah, vrátane výberu zmluvného typu (rozsudky SD EÚ C-240/98 až C 244/98 *Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores*, C-168/05 *Mostaza Claro*). Súd prvého stupňa v uvedenom kontexte správne poukázal na úpravu obsiahnutú v smerniciach, týkajúcich sa problematiky ochrany spotrebiteľa, keďže judikatúra Súdneho dvora Európskej únie dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem ustanoveniam národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc).

V súvislosti so zákazom neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách (§ 53 O. z.) práva úprava usmernila posudzovanie zmluvnej rovnováhy pre prípad spotrebiteľských zmlúv, predmetom ktorých je poskytnutie peňažných prostriedkov (§ 53 ods. 6 O. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Pri takomto type zmlúv nesmie odplata, pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ktorú tvorí aj úrok (úroková sadzba) podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Súčasne právna úprava stanovila kritériá posudzovania obdobnosti prípadov, najmä finančnou situáciou spotrebiteľa, spôsobom a mierou zabezpečenia jeho záväzku, objemom poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotou splatnosti. Pojem odplata subsumuje akékoľvek náklady spojené s poskytovaním peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Odplata preto zahŕňa aj úrok, teda výšku úrokovej sadzby.

Keďže súd prvého stupňa posudzoval výšku odplaty, predstavujúcej úrok (úrokovú sadzbu) z hľadiska možnej nerovnováhy v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa, bez aplikovania odseku 6 § 53 O. z. v relevantnom znení, nepostupoval správne.

Výška úroku je predmetom dohody zmluvných strán. Autómia vôle zmluvných strán predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to práve formou obmedzenia autonómie vôle (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Vymedzenie pojmu úrokovej sadzby v ustanovení § 2 písm. j/ ZoSÚ slúži na definovanie spôsobu jej vyjadrenia ako obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ v znení do 31.12.2012).

Vzhľadom k výslovne vyjadrenému limitovaniu odplaty pri poskytovaní peňažných prostriedkov na základe spotrebiteľskej zmluvy, bol daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 53 ods. 6 O. z. v relevantnom znení aj v danom prípade, pretože úrok (úroková sadzba) predstavoval odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Žalovaná preto dôvodne namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, ktorý (bez uvedenia dôvodu) nepostupoval podľa uvedeného ustanovenia právnej normy. Ak právna úprava stanovovala spôsob vyhodnotenia zmluvnej podmienky zistením odplaty, ktorú v danom prípade mal tvoriť úrok, obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery, nebolo možné ju obísť. Z odôvodnenia súdu prvého stupňa tiež nevyplývalo, že meradlom primeranosti boli

spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, s prihliadnutím na kritériá ustanovené v odseku 6 § 53 O. z. v relevantnom znení. V kontexte vyššie uvedeného bol potom však bez významu odvolací argument žalovanej poukazujúci na vyššie úrokové sadzby bánk (dosahujúce aj 30% ročne). Je potrebné však uviesť, že od skúmania nerovnováhy jednotlivých zmluvných podmienok (na základe zákonom stanovených pravidiel) treba odlišiť, ako už bolo uvedené, posúdenie platnosti zmluvy ako právneho úkonu podľa relevantných ustanovení O. z. (z hľadiska dôvodov absolútnej neplatnosti právnych úkonov).

Ako nedôvodná bola vyhodnotená námietka žalovanej týkajúca sa aplikácie ustanovení Ob. z. o výške úrokovej sadzby, keďže ZoSÚ má právnu povahu *lex specialis*, pričom na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia O. z. (aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva). Súd prvého stupňa preto dospel k správne právnemu záveru aplikujúc špeciálnu právnu úpravu, ktorou je ZoSÚ, ako aj ustanovenia piatej hlavy prvej časti O. z. (§ 52 a nasl.). Súdna prax vyšších súdov, zohľadňujúca nadradenosť komunitárneho práva, ako rozhodujúceho súboru právnych noriem pri výklade národného práva v súvislosti s konaním, v ktorom sa uplatňuje právo proti spotrebiteľovi, ustálila aj do doby normatívneho vyriešenia prednostnej aplikácie O. z. pred ustanoveniami Ob. z. (§ 52 ods. 2 veta tretia O. z.) favorizáciu ustanovení O. z. (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešovej sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/126/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/716/2014).

Vzhľadom na napadnutie rozhodnutia súdu prvého stupňa v celom rozsahu (v spojení s odvolacími petitom), bol daný dôvod na odvolací prieskum aj vo vzťahu k zmluvnej podmienke týkajúcej RPMN. Podľa § 19 ods. 1 ZoSÚ ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Postup súdu prvého stupňa, ktorý posudzoval výšku RPMN na základe porovnávania s výškou RPMN určenou NBS, nemá preto legislatívnu oporu. Ak zákonodarca upravil spôsob výpočtu RPMN exaktným spôsobom, nebol daný zákonný dôvod vykonávať predmetnú komparáciu.

S účinnosťou od 1. júna 2014 bolo skoršie znenie ustanovenia § 153 ods. 3, 4 O. s. p. legislatívne zmenené a to ak súd v rozsudku určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dojednané v spotrebiteľskej zmluve. Súd prvého stupňa ale nepostupoval podľa tohto ustanovenia, keď znenie zmluvnej podmienky v bode 8.1 predmetnej zmluvy, tak ako bolo dojednané v tejto spotrebiteľskej zmluve, vo výroku napadnutého rozhodnutia neuviedol (nesprávne len pomenoval zmluvnú podmienku ako tú, ktorá obsahuje poplatok s uvedením výšky za odklad maximálne troch splátok úveru). Vymedzenie presného znenia každej podmienky, ktorá bola súdom prvého stupňa vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, je nevyhnutné (nejedná sa o možnosť formulácie neprijateľnej zmluvnej podmienky, ale povinnosť uvedením výslovného znenia tejto zmluvnej podmienky). Opodstatnenosť takéhoto postupu je daná aj z hľadiska preskúmateľnosti napádaného rozhodnutia (s prihliadnutím na konkrétne znenie zmluvnej podmienky). Neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve v zmysle § 53 ods. 4 O. z. môže byť aj spôsob formálneho vyjadrenia konkrétneho zmluvného dojednania spotrebiteľského záväzku (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 320/2013).

Z listiny predloženej žalobcom označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere 24. októbra 2012 vyplýva, že obsahom práv a povinností zmluvných strán mala byť aj dohoda týkajúca sa „poskytnutia služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru“, obsahujúca úpravu výšky odplaty „za poskytnutie služby“, splatnosť odplaty, ako i dohoda o započítaní tejto pohľadávky na zaplatenie odplaty s pohľadávkou na poskytnutie úveru (označená ako zmluvné dojednanie bod č. 8). Odčlenenie jednotlivých obsahových náležitostí „dohody o poskytnutí služby“ ako zmluvnej podmienky, vo výroku napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, postráda opodstatnenie, keďže nekorešponduje s obsahovým a formálnym dojednaním tejto zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve.

S poukazom na uvedené nedošlo k vymedzeniu znenia tejto zmluvnej podmienky, ktorej neprijateľnosť bola (správne) posudzovaná ako obsahový celok.

Odvolacia námietka žalovanej o absencii vyporiadania sa súdu prvého stupňa s jej argumentmi vo vyjadrení bola dôvodná. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. I.ÚS

265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napr. sp. zn. IV.ÚS 115/03, III.ÚS 119/03, III.ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudská práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, seria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, príp. iný účastník konania, stručne jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 410/03).

Súd, ktorý sa vysporiada s argumentáciou účastníka konania, nemôže ju odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí uviesť, v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva. Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné (s ktorými sa súd musí vyrovnáť). Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Vetrenko v. Moldavsko (rozhodnutie z 18. mája 2010) uviedol, že opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľne (arbitrárne) zaoberanie sa takýmito argumentmi, je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.

Súd prvého stupňa sa v danom prípade nevyporiadal s relevantnými argumentmi žalovanej v písomnom vyjadrení z 15. januára 2015 (doručenom súdu prvého stupňa 19. januára 2015), týkajúcimi sa práve aj aplikácie ustanovenia § 53 ods. 6 O. z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, ako i spôsobu tvorby údajov o RPMN.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie, keďže súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho, posúdiť predložené listinné dôkazy a vykonať dokazovanie aj vzhľadom na argumenty žalovanej, za účelom preskúmania nároku žalobcu z hľadiska okruhu všetkých rozhodujúcich skutočností určených hypotézou hmotnoprávných noriem, ktorou je najmä ZoSÚ, ako i OZ, t. j. či a k akému zmluvnému konsenzu medzi účastníkmi konania dňa 24. októbra 2012 došlo (zmluvný typ, počet zmlúv, obsah práv a povinností, naplnenie zákonom stanovených obligatórnych náležitostí zmluvy), pričom následne posúdi platnosť zmluvy (ak k jej uzavretiu došlo) ako právneho úkonu. V prípade, ak súd prvého stupňa dospeje k záveru, že k uzavretiu zmluvy, niektorej zo zmlúv nedošlo alebo je zmluva absolútne neplatná, prípadne jej vadnosť je zákonom inak sankcionovaná, bol by daný dôvod zaoberať sa naliehavosťou právneho záujmu na určení neprijateľnosti navrhovaných zmluvných podmienok.

Jednotlivé zmluvné podmienky, ktoré majú tvoriť obsahový a formálny celok, posúdi súd prvého stupňa podľa § 53 O. z., aj s prihliadnutím na námietky žalovanej. Ak zmluvné podmienky budú mať charakter podmienok, na ktoré sa vzťahuje zákaz značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných

strán, konkretizuje právnu úvahu v čom spočíva značná nerovnováha v právach a povinnostiach vo vzťahu k jednotlivým zmluvným podmienkam. Súd prvého stupňa doplní argumentačný základ odôvodnenia svojho rozhodnutia aj vo vzťahu k obrane žalovanej, týkajúcej sa aplikácie ustanovenia § 53 ods. 6 O. z. v relevantnom znení, ako aj ustanovenia § 19 ods. 1 ZoSÚ, týkajúceho sa spôsobu výpočtu RPMN.

Vo vzťahu k formulácií zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve bude potrebné dbať aj na ustanovenia procesných noriem na ochranu spotrebiteľa, predovšetkým na ustanovenie § 153 ods. 3, 4 O. s. p., upravujúce postup pri formulácii výrokovej časti súdneho rozhodnutia uvedením znenia zmluvnej podmienky (tak ako bola dojednaná v spotrebiteľskej zmluve).

Súd prvého stupňa bude pri odôvodňovaní rozhodnutia postupovať v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

Podľa § 224 ods. 3 O. s. p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a vráti mu vec na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci. Zrušenie napadnutého rozhodnutia sa týkalo aj závislého výroku o poplatkovej povinnosti uloženej žalovanej, odvíjajúcej sa od rozhodnutia vo veci samej (ktoré bolo zrušené).

Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.